

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 557/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених Београд, Филијала Ужице, кога заступа БВ директор филијале, ради поништаја одлуке о додели стана, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж I.909/05 од 21.11.2005. године, у седници одржаној 28.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж I.909/05 од 21.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ужицу П1.465/05 од 14.9.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је захтевао да се поништи одлука директора тужене бр. 1561 од 27.5.2005.године. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж I. 909/05 од 21.11.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. овог закона, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је 13.6.1995. године расписала конкурс за доделу у закуп једнособног стана бр. ДД, а на основу тада важећег Правилника о решавању стамбених потреба запослених у Републичком фонду ПИО од 14.7.1994. године. Предметни стан је додељен овде тужиоцу али су одлуке о додели стана од 22.12.1995. и 10.1.1996. године, као и одлука од 5.2.1998. и 9.4.1998. године, пресудама Општинског суда у Ужицу П1. 10/96 од 7.5.1996. године и П1. 120/98 од 3.2.1999. године, поништене као незаконите, да би коначно директор туженог донео одлуку бр. 1677 од 18.10.2001. године о начину решавања стамбених потреба тужиоца. У ставу првом ове одлуке наведено је да ће се именованом решити стамбена потреба путем размене стана са туженим тако што ће тужилац уступити у својину Фонду стамбену зграду ГГ, а Фонд ће признати право сувласништва тужиоцу на делу једнособног стана ДД, који је предмет размене. Део стана који није предмет размене тужилац ће користити по основу закупа стана на неодређено време а о чему ће закључити уговор о закупу стана. У ставу другом одлуке наведено је да ће се у смислу тачке 1. закључити уговор о размени станова и стицању сусвојине на делу стана, којим ће се регулисати међусобна права и обавезе тужиоца и фонда. У тачки 3. одлуке наведено је да ће иста производити правно дејство под условом да тужилац закључи уговор о размени стана из тачке 2. исте одлуке. Наведена одлука директора тужене садржи правну поуку да се против исте може изјавити тужба надлежном суду у року од 15 дана од дана пријема одлуке, односно њеног објављивања на огласној табли филијале, међутим, тужилац није сходно правној поуци подносио тужбу већ је 19.10.2001.године уложио жалбу туженику о којој није одлучивано. Тужиоцу је радни однос код тужене престао 1.12.2001. године због стицања услова за старосну пензију, а одлука од 18.10.2001. године није реализована закључивањем уговора о размени станова због пасивног понашања обе стране. Даље је утврђено да је код туженика ступио на правну снагу Правилник о решавању стамбених потреба запослених у Републичком фонду 18.8.2004. године, па како поступак расподеле стана по конкурс од 13.6.1995. године није био окончан, директор филијале је сходно члану 55. и 59. поменутог правилника донео оспорену одлуку бр. 1561 од 27.5.2005. године, којом се предметни стан додељује у закуп на неодређено време запосленом ЋЂ који ће га користити са супругом, ћерком и сином. Одлука је достављена ЋЂ и архиви туженика и истакнута на огласној табли туженог 27.5.2005. године уз правну поуку да се у року од 15 дана може поднети тужба надлежном суду. По сазнању за доношење оспорене одлуке тужилац је 28.6.2005.године поднео тужбу за поништај наведене одлуке

поднос тужбу за поништај наведене одлуке.

На тако утврђено чињенично стање, које се сходно члану 398. став 2. Закона о парничном поступку ревизијом не може побијати, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца, дајући при том правилне, потпуне и убедљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, одлуком број 1677 од 18.10.2001. године, одлучено је да се стамбено питање тужиоца реши путем размене на начин што ће тужилац туженом уступити своју стамбену зграду која се налази у ЕЕ а да му тужени фонд призна право сувласништва на једнособном стану који је био предмет расподеле те закључи уговор о закупу стана за део стана који није предмет замене. Истом одлуком изричито је предложено да ће се закључити уговор о размени стана и стицања сусвојине на делу стана, без опредељивања рока у коме је то потребно да се изврши. Ставом трећим утврђено је да ће одлука производити дејство под условом да тужилац закључи уговор о размени станова. Обзиром да уговор о размени станова није закључен у разумном року, а према утврђеном чињеничном стању тужилац није ништа предузимао да свој стан уступи туженом и није инсистирао на размени станова, што је по природи ствари било у његовом интересу, то је одлука од 18.10.2001. године престала да производи правно дејство па је тужени фонд несметано могао располагати предметним станом те решавати стамбене потребе својих запослених радника.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца који указују на ретроактивну примену новог правилника, јер раније донета одлука о размени станова није извршена и престала је да производи правно дејство због услова који није остварен у конкретном случају, а оспорена одлука којом се стан додељује запосленом раднику ЋЋ, донета је по ступању на снагу новог правилника, који у члану 59. предвиђа да ће се поступак решавања стамбених потреба започет по ранијем правилнику наставити по одредбама овог правилника ако до дана ступања на снагу новог правилника није донета коначна одлука.

Како се ревизијским наводима понављају жалбени разлози који су били предмет правилне материјално правне оцене другостепеног суда то Врховни суд применом члана 405. став 2. ЗПП-а, изоставља њихово детаљније образложење, јер се образложењем не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

На основу члана 405. став 1. ЗПП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз